

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 50. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201036432/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

... Saa blev jeg altsaa atter helt rask, og med bankende Hjerter gik jeg for paany at møde Margrethe. Hun saa' op og ned ad mig, og saa sagde hun:

„Føj, hvad er det dog for noget Haar, du har faaet? Og saa er du bleven endnu mere skeløjet!“

Da gik Kvindens Grusomhed første Gang op for mig. Men dette helbredte mig ikke. Jeg opgav Margrethe og forelskede mig i Camilla ... Der voksede i min Have en Pinselillie, jeg plejede den og vaagede over den, og da den var udsprunget, overrakte jeg den til Camilla. Hun gav den til en af mine Kammerater. Men Camilla var rødhaaret, og jeg hævnede mig med et Smædedigt, hvis sidste Vers lød saaledes:

Thi raader jeg hver Ungersvend,
som ynder Blomster smaa:
pluk I de *hvide* Roser,
og lad de *røde* staa!

Jeg havde dengang en Hule i en Grøft ved Pottemagermarken under nogle store Slaaenbuske, foret med et tykt Lag Halm og et gammelt Gulvtæppe. Der laa jeg og stirrede op i det grønne Løv og tænkte paa Kærligheden og Livets Vanskelighed, fredløs og forladt af Guder og Mennesker. Fra den Tid stammer vistnok følgende Vers:

Jeg tror, at den evige Jøde
er genfødt og lever i mig — —
thi aldrig, hvorhen jeg saa vanker,
langer jeg Fred paa min Vej!

Dette Digt slutter saaledes:

Farer jeg ud over Havet,
langt fra den skovklædte Strand —
ak, jeg kan ikke vente,
til Skibet mig bringer i Land.

Ned jeg mig styrter i Bøigen,
som vælter med Larm under Ø —
jeg ønsker at knuses mod Revlen,
men Jøden kan slet ikke dø.